

## “FLUXID” OG DEN BAROKKE RESTITUTION

Mere om den 70årige bustere i gips, der forleden blev fisket op af havnen

I – Bjørn Nørgaard stempler kainsmærket på unge kunstnere i landet

Det vigtigste lige nu og her er, at Akademirådet trækker sin politianmeldelse tilbage. Dernæst at Bjørn Nørgaard trækker sin parallel tilbage mellem Busteaktionens deltagere og islamisternes aktioner i Afghanistan og Syrien. Den er blevet så misbrugt, fordi den i grunden var demagogisk, og fordi der samtidig er en lærer på Billedkunstskolerne, som skal have dækket over sit sammenbrudte professorat i ly af Busteaktionen: Vedkommende fik forsiden og to sider i Berlingske Tidende 14-11-2020 til at mistænkeliggøre sine studerende og beskyldte dem for at nære “had”. Jeg har aldrig oplevet en lærer på Billedkunstskolerne, der ikke har kunnet omsætte sine studerendes anfægtelser til en dynamik i undervisningssituationen. Men den pågældende forekommer at være blevet grebet af nag mod sine studerende allerede 18 måneder efter sin ansættelse, en ansættelse, der nok er den største fejl disposition, hvad ansættelser angår, i Billedkunstskolernes historie efter Anden Verdenskrig. Men kæmpeopslaget om ‘had’ på Kunstakademiets Billedkunstskoler kobles så sammen med Bjørn Nørgaards henvisning til islamisternes hærgen i Mellemøsten og Afghanistan. – Og da offentligheden i Danmark er en racistisk offentlighed gennemsyret af den tro, at muslimer er det farligste på jorden for den enkelte danske borger, så får deltagerne i Busteaktionen dermed indgraveret kainsmærket på både handlingen og hensigten.

II – Opstanden er kommet til landet

Der er ingen tvivl om, at Berlingske Tidende er inde i en fascistisk vending, siden MeToo-bevægelsen kom til Danmark takket være Sofie Lindes modige tale. Så der er nu lagt op til forfølgelse af formastelige systemkritikere fra aviserne i det engang så ansete Berlingske Officin. Weekendavisen er her et kapitel for sig: Weekendavisen 13-11-2020 var et godt eksempel på “designed journalistik”. Dvs. at man skriver en artikel, der skal bekræfte sig selv, så avisen bliver sit eget ekkorum: F.eks. ville en formuehistoriker have fortalt noget mere sammensat om den ‘florissante handelsperiodes’ investeringer og deres forbindelser til dansk udbytning af kolonierne. For slet ikke at tale om angiveriet til sidst i artiklen, der anfører navne på fem studerende på Billedkunstskolerne med mere eller mindre eksotiske navne for dermed at bestyrke læsernes formodede racisme. At manipulationen var total, vidste de på redaktionen, fordi de var nødsaget til at skrive, at Poul Pilgaard’s artikel var “yderst oplysende” på lederplads i det samme nummer samt fjerne opmærksomheden fra den åbenlyse selvfejring ved uden noget som helst seriøst motiv at angribe rektor Kirsten Langkilde med en ubehagelig mistænkeliggørelse.

III – Henning Christiansen in memoriam

Afdøde Henning Christiansen, en af Fluxus’ grundlæggere i Danmark, benyttede en stor og meget velkurateret soloudstilling i Willumsens pavillon på Oslo plads til at navngive den periode, der fulgte i kølvandet på Dansk Folkepartis etablering af sin første støtteregering under Anders Fogh Rasmussen for snart tyve år siden: Epoken var blevet “perfid”. Det indebar først og fremmest en politisk situation, der absolut ikke kunne næres tillid til. Henning Christiansen afgik ved døden i 2008, men året efter begyndte opstandene heldigvis, og efter ti år med vedvarende opstande i verden kan den globale situation kun bestemmes som værende helt i Henning Christiansens ånd (og bogstav): “fluxid” skrev han dengang, og den gyngende grund har taget til lige siden. Den udgør opstandenes underlag.

#### IV – Det reparatoriske imperativ

Ser man bort fra den sløse omgang med kainsmærker, misinformationen, fascismen, professorinkompetencen og Akademirådets ansigtstab, så er det noget meget interessant, der kommer ud af dette. Det træder frem mellem linjerne i Afstøbnings-samlingens inspektør, Henrik Holms erklæring i Politiken (18-11-2020): 500 gipsafstøbninger er blevet ødelagt oppefra ved statslig forsømmelighed. Løsningen blev også foreslået af Peter Land på et tidligt tidspunkt, men blev først helt tydelig, da Katrine Dirckinck-Holmfeld forleden forklarede den på DRTV-Deadline: Der kommer et restværk ud af dette. Gipsafstøbningens 70årige torso-ruin kan genbruges. Og restitution er Busteaktionens hovedanliggende, ikke hævn og had, som indehaveren af det sammenbrudte professorat hævdede, og Bjørn Nørgaard broderede videre på.

Hele den postkoloniale tænkning går på spørgsmålet om *Wiedergutmachung* eller reparation: Men fortidens forbrydelser kan ikke omgøres, dem hænger de vestlige stater på (bortset fra dem, der er kommet til i det tyvende århundrede), og søfartsnationerne gør det mere end andre. Disse vestlige nationalstaters historie bygger på global omsorgssvigt: De opdagede verden for at nedgøre den, og kun et land var i nogle århundreder i stand til at imødegå Vestens "mission". Det var Japan. Da øriget først blev åbnet for handel af amerikanerne, accelererede det imidlertid sin økonomi så hurtigt, at det allerede 50 år efter tvangsåbningen selv blev en kolonimagt. Så da forrige århundrede begyndte, var alle lande enten kolonier eller metropoler, hvorefter metropolerne kastede sig ud i to indbyrdes storkrige om økonomisk magt for at omfordele verdensbyttet. Der er vi fortsat: Verdensbyttet hedder Afrika, Indien, Mellemamerika, Sydamerika, de arabiske underklasser i Mellemøsten, underklasserne i Bagindien, Indonesien, Indokina, Filippinerne, de to Koreaer, Tibet, Xinjiang, Afghanistan og Iran. Der er kommet et par nye metropoler til, Israel og Fastlandskina. Men ellers er alt ved det gamle, hvad angår, hvor overmagten befinder sig. – Det nye er opstandene de sidste ti år, underklassernes kæmpeparathed til at emigrere til metropolerne samt de sidste indfødte folks livsvigtige forståelse af planetens klimakrise.

#### V – Den barokke restitution

I forrige tekst om "Busteaktionen til landets frelse" gjorde jeg opmærksom på, hvordan aktionen kunne tænkes ud fra spillet mellem det originale og kopien. Ikke alle systemkritiske aktioner er barokke, men denne er det. Dvs. at der i den plastiske form er indlejret en helt anden mening end den, der strålede fra den oprindelige bustefigur. Billedet af en dansk kongebøddel er ikke bare blevet forvandlet til en klump, men klumpen gengiver verdens situation: hovedløs, forvredet, porøs og til rådighed for den første den bedste racistiske instrumentalisering. Den er planeten. – Der kan ikke repareres på 500 års uværdig verdenshistorie, men resultatet kan gengives. Busteaktionens restværk er det mest elegante og udadvendte stykke globalæstetik, der er frembragt heroppe siden vikingskibene.

Carsten Juhl,